

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11397/2023
06.02.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Милан Дунђеровић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Борозан, адвокат из ..., ради деобе брачне тековине, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5958/21 од 01.12.2022. године, у седници одржаној дана 06.02.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиље, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5958/21 од 01.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 446/21 од 08.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу у којем је тражила да се утврди према туженом да је по основу стицања у браку сувласник са уделом од још 1/6 идеалних делова на породичној стамбеној згради бр. .., површине 280 м², означене бројем .. у улици ... у Београду, која се налази на кат.парацели .. КО ..., уписана у лист непокретности .., као неоснован. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5958/21 од 01.12.2022. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда а жалба тужиље одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23), Врховни суд је оценио да нема

места примени члана 404. ЗПП, јер је ревизија дозвољена као редовна на основу члана 403. став 3. ЗПП и да је ревизија тужиле неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности. Наводима ревизије да је побијана одлука неразумљива и недоречена, указује се на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, што не представља ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца и тужени су били у браку од 10.02.1996. године до 02.02.2015. године, када је њихов брак разведен пресудом Другог основног суда у Београду. Парничне странке су током брака добиле двоје деце, ВВ рођеног 1996. године и ГГ рођеног 2000. године. До 2004. године породица је живела у стану у улици ... у Београду (насеље ...) који је био власништво родитеља туженог. Након смрти оца туженог уселили су се у стан који је тужени наследио после очеве смрти и живели су у породичном домаћинству са његовом мајком. Током овог периода започета је градња предметне непокретности на истој парцели (к.п. .. у улици ... кућни број ..) на којој се налазио и стан оца туженог, у који су се парничне странке уселиле, и то на месту на коме се раније налазила гаража, која је у ту сврху порушена. Градња спорног објекта је започета у току 2005. године од темеља, а након што је прибављена потребна документација и добијена грађевинска дозвола која је гласила на име туженог. Новац за припрему потребне документације и почетак градње обезбеђен је тако што је мајка туженог, након што је продала стан у насељу ..., половину цене, односно износ од 20.000 евра, дала туженом. Осим наведеним износом, градња је финансирана и од уштеђевине странака која је у том тренутку износила око 7-8.000 евра. Такође, у време док је трајала изградња куће, тужилца и тужени су били запослени у Заводу за ... при чему је тужени, који је по занимању прецизни механичар, остваривао и додатне приходе радећи приватно на одржавању ... машина у коју сврху је регистровао и фирму „...сервис ББ“. Тужилца је за то време обављала и кућне послове, бринула о деци и свекрви, затим се додатно ангажовала око мајстора (за време градње) и радила административне послове у фирми туженог. Из наведеног следи да су трошкови градње финансирани и из зарада странака, остварених из радног односа, као и из допунских прихода туженог. Предметна непокретност (кућа) је саграђена на три нивоа које чине гаража, спрат и поткровље и парничне странке су се у њу уселиле 2008. – 2009. године. Тужени је дана 25.02.2010. године поднео захтев за легализацију предметног објекта. По процени тужиле трошкови градње куће износили су око 40.000,00 евра, а по процени туженог у изградњу је уложен износ од 53.000 евра. Правноснажном пресудом Вишег суда у Београду П 1516/15 од 29.01.2020. године (потврђена пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4934/20 од 28.1.2021. године) делимично усвојен захтев тужиле и утврђено да је по основу стицања у браку сувласник са уделом од 1/3 идеалних делова на спорној кући.

Полазећи од чињенице да је износ од 20.000 евра који је тужени првобитно уложио у градњу куће он добио на поклон од мајке, првостепени суд је, након што је прихватио његову тврдњу да висина трошкова изградње износи 53.000 евра, оценио да је тужени у градњи нове куће учествовао својом посебном имовином која одговара 1/3 уложених средстава. Сагласно наведеном је закључио да посебну имовину туженог чини 1/3 спорне непокретности, док су преостале 2/3 заједничка имовина странака (брачна тековина). Из ових разлога, а узимајући у обзир да је правноснажном пресудом од 29.01.2020. године већ утврђен сувласнички удео тужиле на предметној

непокретности у делу који представља заједничку имовину странака, односно у уделу од 1/3 делова предметне куће, закључио је да је неосновано тражење да се утврди да је тужила сувласник са уделом од још 1/6 идеалних делова (чиме би њен сувласнички удео на спорној непокретности износио 1/2 идеалних делова).

Другостепени суд је прихватио, као правилан закључак првостепеног суда, сматрајући да је тужени у стицању заједничке имовине учествовао и својом посебном имовином, а што представља износ од 20.000 евра који је добио од своје мајке, па је узимајући у обзир и да укупна вредност уложених радова у настанак предметне непокретности износи 53.000 евра, закључио да је допринос туженог у стицању предметне непокретности такав да њему припада 2/3 идеалних делова предметне непокретности, па како је тужили већ утврђен удео од 1/3 идеалних делова (пресудом првостепеног суда П 1526/15 од 29.01.2020. године) заузео је становиште да је правилно одбијен захтев тужиле за удео од још 1/6.

По оцени Врховног суда, правилно је становиште нижестепених судова о неоснованости тражења тужиле за удео од још 1/6 идеалних делова на објекту изграђеном током трајања брака парничних странака.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину. Претпоставља се да су удели супружника у заједничкој имовини једнаки, јер је тако прописано одредбом члана 180. став 2. истог закона. Већи удео једног супружника у стицању заједничке имовине зависи од његових остварених прихода, вођења послова у домаћинству, старања о деци, старања о имовини те других околности од значаја за одржавање или увећање вредности заједничке имовине, како је прописано ставом 3. одредбе члана 180. Породичног закона. На основу одредбе члана 168. став 2. Породичног закона, имовина коју је супружник стекао у току трајања брака деобом заједничке имовине односно наслеђем, поклоном или другим правним послом којим се прибављају искључиво права представља његову посебну имовину.

Све наведене критеријуме нижестепени судови су конкретизовали и применили на спорни однос странака узимајући у обзир све врсте доприноса странака у стицању заједничке имовине, као и вредност посебне имовине којом је тужени учествовао у њеном стицању, у складу са чиме је правилно цењен допринос тужиле, као што је правилно утврђено да је тужени у већој мери допринео стицању заједничке имовине. Конкретно, из исказа мајке туженог, саслушане у својству сведока, следи да је након продаје стана у ..., половину износа добијеног на име купопродајне цене од укупно 40.000 евра дала сину (туженом), док је друга половина припала ћерки. Ово све сагласно договору постигнутом за живота покојног супруга, свекра и оца парничних странака, односно да се њиховом сину да одређени новац. Полазећи од наведне чињенице, нижестепени судови су правилно закључили да износ од 20.000 евра, који је неспорно уложен у изградњу предметне непокретности, представља посебну имовину туженог, која се рачуна као његов већи допринос у стицању заједничке имовине. Следом изложеног, а супротно наводима ревизије, изведени докази и чињенице на основу њих утврђене, говоре у прилог правилности закључка нижестепених судова о већем уделу туженог у стицању заједничке имовине парничних странака.

Тужила у ревизији оспорава утврђену вредност радова у изградњи спорног објекта сматрајући да, у одсуству доказа изведеног вештачењем, посредством вештака

одговарајуће струке, није било могуће поуздано утврдити, нити ценити допринос парничних странака, самим тим ни њихове сувласничке уделе у поступку судске деобе заједничке имовине. Овакви наводи су неосновани пре свега имајући у виду опште одредбе којима је уређено доказивање у парничном поступку, сагласно чему се не доказују чињенице које је странка признала пред судом у току парнице, односно чињенице које није оспорила (члан 230. став 1. ЗПП). У конкретном случају, околност да грађевинска вредност објекта није утврђена вештачењем није представљала сметњу за нижестепене судове да, на бази чињеница утврђених у поступку који је претходио пресуђењу, изведу правилан закључак о вредности радова, односно укупном новчаном износу уложеном у изградњу куће. Ово стога што је према тврдњи тужиље у изградњу спорне куће уложен укупан износ од 40.000 евра, док је према тврдњи туженог уложено 53.000 евра. Полазећи од наведеног, а узимајући у обзир доказну диспозицију, те дужност странака и суда у поступку доказивања, установљене одредбама члана 7. ЗПП, нижестепени судови су прихватајући наводе странака утврдили вредност радова, јер на ову околност нису у даљем току поступка изношене нове тврдње. Такође, чињеница да је супротна страна (тужени) тврдила да је уложен већи новчани износ, а што тужилца у даљем току поступка није на одговарајући начин оспорила, иако је то заправо била њена дужност сагласно одредби члана 231. став 3. ЗПП, довела је до правилног закључка нижестепених судова, и то да се у одсуству одговарајућих доказних предлога у прилог супротном, као грађевинска вредност утврди већи износ који је једна од странака навела, а што је свакако ишло у прилог тужилци.

Околност да је у односу на покретну имовину парничних странака утврђен већи удео тужилце у стицању (1/2) није од утицаја на другачије одлучивање о захтеву тужилце за утврђење већег сусвојинског удела на предметној непокретности, а при правилно утврђеном већем доприносу туженог који је, осим средствима стеченим радом у току трајања заједнице живота у браку, и својом посебном имовином учествовао у стицању наведене.

Из изложених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**